52e jaar. -- Nr 126. — TWEE BLAD. — Zaterdag, 21 October 1905.

DE POSTRIJDER
DER PROVINC LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 21 OCTOBER 1905.

De weldadige onbekende.

De klok van den St. Stephanustoren te Weenen had negen uren geslagen ; doch hare zware slagen waren thans nauwelijks hoorbaar door het militaire muziek, welke dien avond een heerlijke serenade gaf voor het paleis des keizers die door zijn goedhartigheid algemeen door het volk werd bemind.

Het plein was met eene onafzienbare menigte menschen bedekt, die van tijd tot tijd den juichtkreet : « Leve de Keizer ! » aanhieven, terwijl, ondanks eene hevige koude niemand de plaats verliet voor dat de serenade was afgeloopen.

Zoo werd de geboorte-verjaardag van den machtigen Oostenrijksche keizer, Frans II, gevierd.

Zoo luidruchtig het alles was voor het paleis, zoo stil was het in een der armoedigste steegjes van Weenen.

Overal was het zoo stil alsof alles uitgestorven was. Slechts uit één huisje met Nr 120 geteekend, zag men door de kleine, in lood gezette ruiten, die hier en daar met een stuk papier beplakt waren, den flauwen schijn eener nachtlamp. Eene vensterruit stond open. Men hoorde daaruit een zacht gekerm en geween.

Een man van hooge gestalte, in eenen wijden mantel gewikkeld, kwam thans door het straatje en zag opmerkzaam nu rechts dan links naar de huizen, die door het schijnsel der lantaarns duidelijk te onderscheiden waren. Eindelijk kwam hij aan Nr 120, en scheen iets bij zichzelven te overlegen.

— In het huisje Nr 120 moet zulke bittere ellende heerschen, volgens dat men mij heeft gezegd.

Zoo mompelde de vreemdeling in zichzelven.

Plotseling hoorde hij een luid snikken. Hij hief het hoofd op, dat hij op de borst had laten zakken en zag naar het half geopende venster. Het gekerm werd steeds duidelijker ; nu ging hij voor de kleine glasruiten staan en zag in het vertrek. De daar heerschende ellende scheen hem diep te treffen ; tranen stonden in zijne oogen. En waarlijk, hij zag hier het treurig beeld van diepe armoede en grievende smart. Er was noch stoof noch vuur. In eenen hoek bevond zich een strooizak, waarop men een uitgeteerd man bespeurde. Zijne oogen waren half gebroken ; de beenderige handen schenen gevouwen als tot het gebed.

Naast den zieke stond op een tafeltje een kruisbeeld, wijwater en een palmtak, daar den zieltogende in den vooravond de heilige Sacramenten der stervenden waren toegediend.

Julia, de dochter des grijsaards, lag voor het kruisbeeld geknield en bad snikkend, terwijl overvloedige tranen over hare wangen vloeiden. Dikwijls staakte zij hare bede, blikte op haren vader, nam een linnen doekje en droogde den zieltogende daarmede het klamme zweet van het voorhoofd, zonder dat zij misschien vermoedde dat het de laatste liefdedienst was die zij haren vader zou bewijzen.

En wanneer zij dan het loodverwig gelaat van den grijsaard beschouwde, sprak zij met gesmoorde stem, terwijl zij hare handen te zamen wrong :

— Ach, lieve vader, gij zult toch niet sterven ! God zal medelijden met mij hebben, mijne bede verhooren en u aan mij niet ontrukken.

En toen de vader sprakeloos bleef en nog een stervende blik op zijne dochter wierp, viel deze voor de arme bedstede neder en zeide andermaal :

— Dierbare moeder, gij, die over twee jaren mij voor het laatst uwen zegen gaaft en thans, zoo ik hoop, in den Hemel woont, ach, smeek toch den Almbehoeder, dat Hij mijnen vader toch niet ontneme en ik hier niet alleen als wees achterblijve ! O mijn God ! wees mij, ongelukkige, genadig.

Met beide handen bedekte vervolgens de ouderlievende dochter hare roodge weende oogen en scheen door hartewee diep afgemat.

Gebeden en tranen van een schuldeloos kind en het zachte sterven van een zieltogenden vader, uitgestrekt op een strooizak in eene koude kamer.... welk roerend, welk een ontzettend schouwspel !

—

De onbekende stond als aan den grond genageld. Sidderend van deelneming greep hij haastig met de rechterhand naar zijne beurs, terwijl hij met de linker tegen het venster klopte. Het meisje verschrikte, zag op en keerde zich toen weder naar het kruisbeeld, in de meening dat de nachtwind het venster had doen klepperen. Nochmaals, doch wat harder, klopte thans de vreemdeling tegen de ruiten. Het meisje, welk nu dacht dat de nachtwind het eene of andere te zeggen had, dewijl het luik half open stond, trad langzaam naar het venster, terwijl eene hand haar eene beurs met geld, met deze woorden toesprak :

— Neem dit aan, goed kind, en zorg voor uwen vader. Koop morgen een en ander wat gij noodig hebt, ik zal spoedig wederkomen. De Hemel wille u zegenen !

Het meisje wilde den onbekende weldoener bedanken, doch deze verwijderde zich snel en zij verloor hem, daar hij een zijstraatje insloeg, uit het oog.

Julia was op het zicht der beurs ten uiterste verbaasd en wist niet wat haar gebeurde. Den nood haars vaders te kunnen verzachten, dat was een geluk, dat zij in langen tijd niet had mogen smaken.

Dag en nacht had zij steeds ieverig gewerkt om in de behoeften van haren vader liefdelijk te voorzien ; doch haar handwerk leverde weinig op, en sedert de ziekte haars vaders was de nood ten top gestegen.

De arme zieke sloeg eenen ondervragenden, doch flauwen blik op de beurs, die hem zijne dochter met een dankbaar hart toonde. Hij kon echter niet meer spreken, en alles duidde aan dat de ziel van den armen lijder weldra, van alle leed bevrijd naar een beter vaderland zou opstijgen.

Met beangstigd hart zag Julia uit het venster en luisterde aandachtig of zij de stappen van den nachtwacht niet hoorde, ten einde deze nog iemand mochte opzoeken, die zoo menschlievend zou zijn om het noodige voor haren vader nog dien nacht aan te koopen, want zij zelve durfde het bed van den stervende geen oogenblik verlaten.

Eindelijk sloeg de klok van St. Stephanustoren elf uren en zij hoorde de nachtwacht roepen. Op hetzelfde oogenblik deed haar vader een teeken met de hand, en zegde toen nauwelijks hoorbaar :

— Julia, mijn kind !.... ik sterf.. God zal over u waken. ..

Dit waren zijne laatste woorden. Julia had haren vader verloren ; zij was wees !. ..

In stommen weemoed verzonken, staarde het ongelukkig meisje voor zich. Zij kon niet meer weenen — zij knielde neder en bad. Zij bad voor de eeuwige rust van den dierbaren overledene. De godsdienst was haar eenige troost.

—

Den dag der begrafenis volgde Julia alleen treurig en langzaam den lijkwagen. Een vreemdeling, in een langen mantel gewikkeld, volgde hare schreden. Het was dezelfde onbekende, die twee dagen vroeger Julia zijne geldbeurs door het venster had toegereikt.

Hier en daar zag een nieuwsgierig oog den vreemdeling na, die den aflijvige naar zijne laatste rustplaats vergezelde en wiens gelaat geheel door den kraag van zijnen mantel was bedekt.

Eindelijk was men ter bestemmingsplaats gekomen. De poort van het kerkhof ging knarsend open en de grafmaker hielp den koetsier de kist van den wagen zetten.

Julia waggelde snikkend nader en knielde biddend bij de kist neder. De grafmaker zelf door gewoonte anders verstompt voor de klachten der rouwdragenden, was door des meisjes droefheid getroffen ; ook de onbekende trad toe, ontblootte in den snerpenden wind zijn hoofd en sprak zacht een gebed voor den overledene uit.

Eenige minuten verliepen er alzoo, waarna de grafmaker met zachte stem Julia herinnerde, dat hij de deuren moest sluiten. De onbekende trad thans naar het meisje, dat middelerwijl was opgestaan en zeide :

— Goed kind ik weet welk smartelijk verlies u is te beurt gevallen ; ik weet ook hoe liefderijk gij u immers jegens uwen vader hebt gedragen ; wel zal u tot vader verstrekken, gij [weet] zulks.

B[ij deze] woorden gaf hij haar eenen brief voor de bestuurster van een voorn[aam] meisjes-instituut in de hoofdstad.

De [vreemdeling] deed nu eenige stappen vooru[it, m]aar toen zijn blik op den onbeke[nde v]iel, die den mantel van zijn gelaat [we]ggedaan deinsde hij ontsteld e[n] [sc]hrikt terug en riep :

— O[, go]d de keizer !

Zoo [was Oo]stenrijk's machtige keizer, Frans I[I], geboorte-verjaardag gevierd.

ALLERLEI NIEUWS.

— OVER[B]EVOLKT[ING]. — Volgens eene statistiek zijn [er in Berl]ijn meer dan 60,000 personen die [Schul]tz, Schultz, Schulze en Schultze he[eten].

Berlijn w[ordt e]chter door de Hollandsche stad Le[ewa]rden overtroffen.

Er zijn da[ar] 30,000 inwoners en 300 hoofden [van hu]isgezinnen ; omtrent 1200 personen hee[ten de] Vries.

— AARDIG [GEBR]UIK. — De pastoor van Coleshill, W[arwi]ckshire, (Engeland), heeft zijn on[tslag] genomen en er zal natuurlijk een [opvol]ger benoemd worden.

Voor de opz[oeker]s van folklore is het volgende gebru[ik mi]sschien wetenswaardig : Zoohaast [een n]ieuwe pastoor van Coleshill benoe[md i]s, gaat de jeugd van het dorp op zoek [om] eenen haas levend te vangen. Geluk[t he]n daarin voor den eerstkomenden [zon]dag, om 10 ure voormiddag, dan [krijg]t de nieuwbenoemden pastoor aan [en bie]dt eenen kalfskop en honderd eieren [te da]nken.

— HOUT. — Het [is bew]ezen dat boomen welke langs de [zon]zijde van eenen berg groeien, beter [timm]erhout leveren, dan deze langs d[e sch]aduwkant van den berg.

— GENEESMIDDELEN [TEGEN] VELE KWALEN EN ZIEKTEN.

Wees matig in eten [en] d[rin]ken,
Onthoud u van feest[en en] klinken ;
Geen beter geneesheer [voor] ziekten en pijn,
Dan matig in eten en [drinken] te zijn.

Bedwingt ook de gramschap[, hoe iem]and u tergt ;
Gij zult er beter [van] worden ;
Dan smaakt gij ook vrede [en] wil en vergt
Dat wij onze vijanden sparen.
De gramschap, de woede en [ge]kijf
Doen kwaad aan de ziel en verzwakken het lijf.

Zijt vroolijk, blijgeestig, verl[aat] den moed ;
Gelijk men zeer wel zegt : de [vreugd] is het leven !
En wilt gij dat nooit u de moed begeven,
Leeft altijd gelijk het een christen moet.

Bemoeit u ook nimmer met an[ders] zaken ;
Die rust wil genieten en leven [...]
Zal niet het minst zijn buurman laken ;
Want zegt eens, mijn vrienden, wist gij daarmeê ?

Vooral bidt den Heer dat hij u w[il besc]hermen,
Wanneer u d'ellende bezoekt of [no]od,
Is God dan met ons, wil zij ons [be]fermen,
Wij hebben gezondheid en kleeren [en] brood.

Moed ! Moed ! Brave [men]schen !

Laat d'hel met haar gespuis, laat [de] donder tieren,
Laat woeden zee en aard met al haar wrede dieren,
Laat 't heelal gansch vergaan met al [het] wereldsch goed,
Alwie Gods dienaar blijft, geen onheil [vr]eezen moet.

— *Alle hout is geen timmerhout.* 't is hetzelfde met de olifanten. E[en] Afrikaansche olifant leert niet werken. [H]ij is gewoonlijk 1250 tot 1500 frank waard. Den Indischen olifant, die heel gewillig is om te werken, zal men van 12,500 tot 17,500 frank betalen.

—o— *WAAROM HOEST MEN?* als de Siroop Depratere op elken ouderdom in 24 uren den hevigsten hoest geneest ! zij alleen is onfeilbaar tegen kinkhoest, kramphoest, bronchiet en zelfs de tering. Duizende getuigschriften zijn er sprekend bewijs van.

1,50 fr. de groote doos bij den apotheker Depratere te Oostende, die in de provincie verzendt op aanvraag. Ook te bekomen te TONGEREN, bij Swinkels en Huydts. Hasselt : Machiels, Veltkamp en Schoofs. St-Truiden : Van Hooren en in alle goede apotheken.

— HOOGE OUDERDOM. — Te Rethen, in West-Pruisen, is verleden week de rentenier Johann Jesionowski overleden. Hij was in 1795 geboren, en toen hij honderd jaar was, is hij voor de derde maal getrouwd.

—o— Het is bewezen dat alle gevallen van verstoptheid en ontsteking der ingewanden op korten tijd genezen zijn doop de antislijmachtige Pil van Dr Walthéry. 1 fr. 25.

Depot : Schoofs en Machiels, te Hasselt.
Tongeren: Apotheken Swinkels en Vanderijst.

— SNEEUW. — In verschillende plaatsen van Duischland, in Eiffel, te Aken, Braunschweig, Marburg, Hof, Bayreuth, enz. heeft het gesneeuwd.

Op vele plaatsen zijn ook overstroomingen ingetreden.

—o— *De Maatschappij der Goede Geneesmiddelen* verzoekt het publiek te willen opmerken dat er twee voortbrengselen Walthéry zijn. Inderdaad er bestaat de *Pastille Walthéry* tegen de hoest en de keelpijnen (1 fr.) en de *Pil Walthéry* dat het purgeermiddel is bij de meeste familiën. 1 fr. 25.

— MOEDERMOORDER. — Te Dusseldorf kwam een jongen werkman dronken thuis. Hij ging zijne moeder te lijf en wierp deze van de trap.

De ongelukkige moeder bleef op de plaats dood.

De moeder-moorder is in hechtenis genomen.

—o— *HET SCHIJNT* dat de liefhebbers van goeden koffie in vreugde zijn sedert zij de Chicorei « der Trappisten » Vincart te Silly gebruiken.

— SCHRIKKELIJK ONGELUK. — Te Las Nieves, een stadje in den omtrek der zeehaven van Vigo, (Spanje), gebeurde een vreeeselijk ongeluk. Mej. Spéranza Duran lag in haar balkon en keek naar haren verloofde, Lorenzo Cesteso, die eenen brief las die ze hem toegeworpen had. Eensklaps loste de leuning van den balkon en het jonge meisje stortte in de diepte op het gaanpad. Zij werd met verbrijzeld hoofd, dood opgenomen.

Lorenzo die zich juist onder den balkon bevond, werd door het lichaam zijner verloofde op het hoofd geraakt en kreeg een zoo hevigen schok, dat hij buiten kennis nevens het lijk van Spéranza viel. Zijn toestand is zeer gevaarlijk ; de geneesheeren denken dat, zoo hij gered wordt, hij het verstand zal verloren hebben. De twee jonge lieden moesten in het kort in den echt treden.

—o— KORTBORSTIGHEID. (*Asthma*). — Onmiddelijke beternis, volkomene genezing door het poeder en sigaretten van *Doktor Marant*, het krachtigste en spaarzaamste geneesmiddel, te bekomen in alle apothekerijen.

Om u te overtuigen vraagt stalen *(Franco en kosteloos)* bij den algemeenen depositaris Mr Hubert Kies Apotheker Kapelstraat, Oostende.

— De geraamten gevonden op het veld van den landbouwer Meert, van Aalst, zijn allen opgegraven. Zij werden nagezien door dokter Wauthier welke van oordeel is dat bedoelde beenderen ten minste 50 a 70 jaar in de aarde liggen. Het moeten Hollandsche krijgslieden zijn van 1830.

— KINDERLIJKE LIEFDE. — De heer Bastin, van Brussel, heeft aan de stad een kapitaal geschonken van tien duizend franks, waarvan de intrest — 300 fr. — jaarlijks als prijs moet geschonken worden aan het kind dat het meest uitmunt door kinderlijke liefde en toewijding aan broeders en zusters. Over anderhalf jaar moet de prijs toegekend worden aan eenen zoon of aan eene dochter. Voor de eerste maal zal hij dit jaar aan een meisje geschonken worden.

Het schepenkollegie heeft dus een onderzoek moeten instellen naar de dochters 18 en 25 jaar oud.

Het mag ter eere onzer werkersklas gezegd worden dat niet ééne, maar vele uitmuntende dochters zijn aangetroffen, bij zooverre dat het schepenkollegie in verlegenheid verkeerd om vast te stellen aan wie den prijs zal gegeven worden.

Ziehier eenige toonbeelden van kinderlijke liefde :

De eene, 23 jaar oud, heeft hare moeder verloren op 15jarigen ouderdom en moest alsdan de zorgen van het huishouden, bestaande uit eenen vader die dronk en bijna nooit zijn loon naar huis bracht, en drie kleine broertjes, 13, 11, en 4 jaar oud, op zich nemen. Het meisje is er door onophoudend en moedig strijden toe gekomen haar vader totaal het drinken af te leeren ; zij heeft hare broertjes goed opgevoed en elk eenen stiel laten aanleeren, terwijl zij zelf over dag ging uit werken, slechts 's morgends vroeg of 's avonds laat het huiswerk vervullende.

Eene andere, die vaderloos is, handelt op nagenoeg dezelfde wijze voor eene lamme moeder en voor vijf kleine broertjes en zusterkens. Het meisje deed, na eenen ganschen dag hard werken in de fabriek, zoo goed haar huiswerk, dat zij verleden jaar een prijs behaalde in den prijskamp voor de best onderhoudene werkmanswoningen.

Een derde, nauwelijks 20 jaar oud, wier vader gestorven is na eene lange ziekte, onderhoudt namelijk hare stiefmoeder — haar vader was voor de tweede maal gehuwd — en de vijf kinderen uit zijn tweede huwelijk.

Een vierde, nu nauwelijks 18 jaar oud, heeft hare moeder verloren toen zij pas 12 jaar oud was. Met haar zusje, alsdan 8 jaar oud, werd zij door haren vader hulpeloos achtergelaten. De meisjes werden opgenomen door de moeder hunner moeder welke zelfs oud is en bijna in ellende verkeerd. Het oudste meisje begon naarstig te werken, ging naar de fabriek, terwijl zij hare zuster toeliet zooveel mogelijk naar de school te gaan, te zelfdertijd werkende voor hare grootmoeder welke haar zoo liefdevol had opgenomen... En zoo zijn er nog vele andere, wier toestand en opoffering waard zijn beloond te worden.

Het waren te wenschen dat edelmoedige menschen tusschenkwamen om zooveel toewijding te beloonen.

De heer Bastin, wil niet dat zijn prijs, die 300 fr. bedraagt, verdeeld worde.

Het is te hopen dat men in staat gesteld worde een grooter aantal prijzen te geven.

— GROOT VENSTER. — In de kathedraal van York, Engeland, is een venster dat 75 voet hoog en 32 wijd is.

— *De beetworteloogst* overtreft dit jaar

DE BOOZE GEEST

(2de VERVOLG.)

— Ge kunt flink loopen, jufvrouw ! zegde hij droogjes, toen hij haar ingehaald had. Is het bij voorkeur, dat ge zulks een marsch tempo aanneemt, of gold het slechts mij ? Of wel dien kerel achter ons ?

Zij wierp een schuwen blik terug naar de schooierachtige gestalte. En zonder het te willen vroeg zij :

— Gelooft ge, dat hij mij iets had willen doen ?

— Ik weet het niet. Maar in elk geval is de Thiergarten 's avonds geen heel geschikte wandelplaats voor dames.

Zij antwoordde niets.

Zwijgend stapte zij naast hem voort, totdat zij na korten tijd weer in de Thiergartenstraat waren. Maar er was geen leeg rijtuig te ontdekken en ze moesten te voet den weg voortzetten.

— Hoe minder ik u zeg, hoe aangenamer het u zijn zal, denk ik, merkte Henning op.

Eerst antwoordde zij norsch : Ja ! Maar nu het avontuur in den Thiergarten wat vergeten was, kwam hare woede weer boven en barstte zij uit :

— Ik weet geen mensch in de wereld naast wien ik liever niet zou gaan, dan naast u !

Haar geleider nam zwijgend den hoed af, en zij kon niet anders dan haar beklemd hart verder luchtgeven

— Ik heb vroeger nooit iemand gehaat, totdat ik uwen naam gehoord heb. Sedert haat ik u, zooals waarschijnlijk een aantal anderen u haten, die ge ongelukkig maakte

Er volgde geen antwoord, waarom zij in hare verbittering voortvoer :

— Maar daaraan zijt gij zeker gewoon. Voor mij is het eene ware vreugde, u in het gelaat te zeggen hoezeer ik u haat, omdat gij dien verwenschten bengel van een Benno ons fortuin afneemt in het spel, en mijne arme moeder, mij en mijne zusters tot bedelaars maakt. O, ik wou dat ik een man was, alleen om u te kunnen uitdagen ! Dan zou u de lust wel vergaan om ons landgoed te rooven, waar wij zoo vreedzaam wonen. Maar eens toch zal het noodlot u wel achterhalen en zult ge loon naar werken krijgen. Dat hoop ik van harte.

Horst bleef staan. Zijn gezicht met het litteeken aan het voorhoofd en op de linkerwang was onbeweeglijk, alleen lag er eene vreemde uitdrukking over. Hij wenkte een koetsier. Eindelijk een rijtuig.

— Waarheen mag ik u laten brengen, jufvrouw ?

— Naar het Centraalhotel.

— Koetsier, naar het Centraalhotel.

Zwijgend stapte zij in en reed weg, nu niet met opgeheven hoofd en strijdvaardig, als toen zij haren tocht begon. Neen, zij was terneergeslagen, en toen zij op hare kamer in het hotel kwam, wierp zij zich schreiend op haar bed. Zij schrikte voor den eenzamen avond, dien zij voor zich had. Wat zou zij beginnen ? Alleen kon ze niet uitgaan. En dan, waar zou zij heengaan in zulke stemming ? Het beste zou zijn trachten haren neef te spreken. Het kwam er nu op aan, geen uur te verliezen, waarin Benno verder kon spelen.

Er werd aan hare deur geklopt.

— Wie is daar ? riep zij.

En aan het « ik ! » herkende zij de stem van haren broeder.

Benno von Wackerode was bleek, maar kalm. Hij had zich wat moed ingedronken en de zaak overlegd. Met den hoed in de hand, zijne kostbaren beverpels open, stond hij midden in de kamer en zag naar Anne-Marie's hier en daar verspreid liggende benoodigdheden.

— Zoo, beval hij kort en beslist, pak nu dien boel in. Maar wat rap als 't u belieft ! Om negen ure vertrekt de trein.

En toen zij hem met groote oogen aanstaarde, verklaarde hij :

— Morgen vroeg zijt ge weer thuis. Denkt ge dat ik verkies dat ge hier een nacht alleen in het hotel doorbrengt ! Dus, ik verzoek u... maak u reisvaardig. Ik wacht buiten in den gang.

Maar Anne Marie verroerde zich niet.

— Neen, mijn jongen, zegde zij, met grimmige spot op haar anders zoo open en vroolijk gezicht. Nu schat ge me toch te gering. Zoo gemakkelijk raakt ge mij niet kwijt ! Ik blijf hier in Berlijn, dat verzeker ik u.

— Zoo ! En wat wildet gij hier uitvoeren ?

— U onder den duim houden ! U onder voogdij laten stellen !

— Onbeschaamdheid, raasde Benno.

Maar Anne Marie lachte slechts. De moed der wanhoop was over haar gekomen.

— Ach, zwijgt ! Mij klapt ge niet meer om. De tijden zijn voorbij. Al zijt ge ook tienmaal de eenige man in de familie ! Beter in het geheel geen Wackerode, dan zoo een ! Ik ga dezen avond nog naar neef, om te beraadslagen, wat wij met u doen zullen....

Hij is niet eens in Berlijn !

Benno glimlachte hoonend en stak eene cigarette aan.

— Ik heb er al naar vernomen. Hij komt eerst morgen van eene dienstreis terug.

— En intusschen zoudt gij naar uw club sluipen !

Zij schreeuwde het letterlijk uit van angst.

— Nu, en wat zou dat ?

— Dat zou — dat ik dan zoo vrij zal zijn voor de deur van de club te gaan staan en u beletten zal binnen te gaan. In het ergste geval met geweld. Den heelen avond zal ik als een schildwacht voor de deur staan.

Benno zag haar met groote oogen aan.

— Ik geloof dat ge zinneloos wordt ! Dus schandaal wildet ge maken !

— Natuurlijk ! Waarom niet ? 't Is me alles onverschillig. Voor mijn deel mogen er menschen om ons heen komen .. mag de policie er bij komen ! Dan zal ik zeggen : Daarbinnen wordt een eerzame families tot den bedelstaf bracht ! Daarbinnen is het roovershol.. Dan wordt de zaak tenminste wat bekend.

De bleeke jonge man zette zijn hoed op en knoopte zijnen pels dicht

— Eenvoudig zinneloos ! zegde hij. Ik zal maar dadelijk aan moeder telegrapheeren hoe gij u hier aanstelt. Anders weet ik er niets aan te doen.

— Doe wat ge wilt ! Maar laat mij ten minste alleen.

— Ik zal zoo vrij zijn ! zegde Benno kwaadaardig en ging heen.

Nauwelijks was hij weg, of Anne-Marie maakte zich ook in allerijl gereed om uit te gaan. Zij wilde den tijd die hij noodig had om te telegrapheeren, zich ten nutte maken om hem vóór te zijn aan de club.

Eerst toen zij de straat op wilde gaan, bedacht zij met schrik dat zij volstrekt niet wist waar ergens de Residentieclub was. Zij vroeg het aan den portier. Die wist het ook niet, maar hij stuurde een kleinen jongen naar de eerste de beste herberg, en inderdaad, eene der dienstmeisjes, eene roodharige, bleeke jonge dame met zomersproeten, voor wie Berlijn en Potsdam geene geheimen meer hadden, gaf terwijl zij met geoefende hand een drank mengde en met een paar stamgasten praatte, uit het hoofd het adres van de club op — een huis in eene van de stille straten, die de Friedrich- en de Wilhelmstraat verbinden.

Anne-Marie zegevierde. En niet enkel over den uitslag. Want terwijl de « piccolo » de deur van de herberg opende, had zij uit de verte even een blik in deze voor haar geheel vreemde wereld geslagen, en had zij onder de heeren, die daar met den hoed in den nek, kleurige dranken uit strohalmen zuigend schrijlings op hooge stoelen zaten, als kantoorklerken op hunne draaikrukken, aanstonds haren broeder Benno ontdekt. Blijkbaar had hij met zijn geweten de gedachten aan het telegram alweer opgegeven, en sterkte hij zich nu met een dronk tot nieuwe daden. Zij was hem dus voor.

Een rijtuig bracht haar tot aan den hoek van de straat waarin de club was. Hier stapte zij uit en ging te voet het slechtverlichte, niet druk bewandelde voetpad langs, naar het huisnummer zoekend. Haar hart klopte niet sneller dan gewoonlijk ; zij had in die enkele uren in Berlijn al zooveel beleefd, dat het denkbeeld hier des avonds om acht ure alleen in de groote wereldstad rond te loopen, haar niet eenmaal schrik aanjoeg. Slechts nieuwgierig was zij hoe dat gebouw er wel uit mocht zien, waarin als in een afgrond stuksgewijze haar vermogen verzonk.

Verbaasd bleef zij staan. Het was een gewoon huurhuis, drie verdiepingen hoog, even als de twee huizen aan weerszijden. Aan den rechterkant van de deur was eene kopere plaats van eene « Bank van onroerende goederen, » links eene porseleine plaat met de namen van twee advokaten. De eerste verdieping scheen onbewoond. Geen schemering van licht was er achter de vensters te bespeuren. Hooger zag men hier en daar een paar mat verlichte ramen met gordijnen, zooals overal.

Hoe zij eigenlijk gemeend had dat het huis er zou uitzien, had zij zelf niet weten te zeggen. Zij had zich tot nu toe eene zeer vage voorstelling gemaakt van wat men noemt een speelhol, maar dat het in dit onaanzienlijke alledaags huis moest zijn, dat de fortuin en het landgoed der Wackerode's verdobbeld werden, dat toch was voor haar eene grief te meer. Maar zou dit het huis wel wezen ? Zou niet de roodharige buffetjuffer, door Benno opgestookt, den jongen een verkeerd adres opgegeven hebben ? Zij trilde van boosheid bij de gedachte.

Nochtans bleef zij staan, door de enkele voorbijgangers nieuwsgierig bezien. Zij moest zich toch zekerheid verschaffen. Daar hoorde zij schreden achter zich. Een heer naderde en ging haar voorbij, blijkbaar in gedachten verzonken, zoodat hij Anne-Marie, die in de schaduw stond, niet zag. Maar zij herkende hem. Het was alweer M. von Henning. Waar zij ook in Berlijn heen wilde, zij vond hem op haren weg. En waarlijk, daar ging hij met de zekerheid van iemand, die in zijn eigen huis terugkeert, den open ingang binnen en verdween in het portaal. Het was dus toch de Residentieclub, het speelhol ! En daar boven op de eerste verdieping — o, nu begreep zij plotseling waarom de vensters zoo donker waren. Daar was de geheime schuilhoek, de plaats van bijeenkomst. Daar zat alle avonden M. von Henning, en draaide goedmoedig glimlachend, al de goudvinken den nek om, die onder 't licht der kaarsen op de speeltafel kwamen.

In hare machtelooze woede de vuisten ballend, staarde jonkvrouw von Wackerode naar de drie steenen trappen, die Henning was opgegaan. Zij haatte dien man hartgrondig, zonder terughouding, zooals in hare natuur lag. En behalve dat was zij bang voor hem. Het was geen alledaagsche vijand. Een andere soort dan die flauwe Benno.

Hij won ten minste bij het spel. Dat gaf al dadelijk een heel ander aanzien aan de zaak, al was zij niet te billijken. Op zoo iemand kon men ten minste wat staat maken. Men voelde zich geborgen in zijne nabijheid.

Zoo was het haar daar straks in Thiergarten gegaan. Vreemd toch : de eenige persoon in Berlijn, die haar met voorkomenheid bejegend had en haar ter hulp was gekomen, was juist haar bitterste vijand. En onwillekeurig dacht zij :

— Als die mijn broer was in plaats van Benno — die zou ons goed niet verspelen ; hij zou er wel oppassen ! Want hij is knap, en de anderen, die hij plukt zijn ezels !

(Wordt vervolgd.)